

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. XV. Pauculas aliquot de supradictis aspirationibus cuilibet deligendas,
neque earum varietate gaudendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

spectans: ad omnem progressum atque promotum, ad omnem aditum & exitum, ad vestitum & calceatum, ad lauacra, ad mēsas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quæcumque nos conuersatio exercet, eam adhibeamus.

Hæc habui quæ de vniuerso hoc aspirandi genere differerē. Faxit Deus optimus, maximus, vt par eius sit vsus summæ quæ eā cōsequitur vtilitati, & vt quæadmodum experientia constat, vix quidquam esse accōmodatius menti Deo coniungendæ nobilissimarumq; virtutum actionibus exercēdis & ingēti meritorem messi colligendæ: ita quotidiana cōsuetudine, & in singula penè momenta, ab omni hominum genere & ordine vsurpetur.

C A P V T XV.

Pauculas aliquot de supradictis aspirationibus cuilibet deligendas, neque earum varietate gaudendum.

QVAMQVAM superioribus capitibus indicata à nobis sunt vniuersa quædā earum aspirationū capita, & sedes, quæ cæteras lōgè antecedunt tum dignitate tum fructu, quas ob id diximus etiā crebrius frequētandas, id tamen admonendū est: non laborandū Ascetę vt iis omnibus sese exerceat, & in vniuersum, ne earū varietate delectetur, (nisi fortè vitæ diuinitatis causa) quin potiùs vni præcipuè insistat,

stat, atque in ea colenda constanter perseue-
 ret. Tradit enim B. Thomas orationē & desi-^{2.2. qu.}
 derium eò sanctius existere & efficacius quò^{33. a. 14.}
 magis ad vnū reducitur: affertq; illud psalmi.^{26. 4.}
 Vnam petij à Domino, hanc requirā, vt inha-
 bitē in domo Domini omnibus diebus vitæ
 meæ. Vnum inquā, bonū petij, quia vnicū il-
 lud me beare potest: humana quidē bona de-
 spicio, quoniā nō satiant, cæterarūmq; rerum
 omnium iacturā flocci pendo, modò rem v-
 nam habere promerear. Ideo hanc vnā petij,
 de hac vna sum sollicitus, hanc assiduè ab eo
 requiram, poscam, atq; ad eò flagitabo tādū,
 dum voti cōpos fiam: nihil enim extra illam
 petendum iudico: Ea denique est, vt inha-
 bitem in domo Domini omnibus diebus vitæ
 meæ. In hac enim mortali & ærumnosa vita
 quamquam (quod quidē spero) Deo carus,
 non habito tamen, verū adhuc ambulo, &
 iter facio, neque verò domi, sed in tentorio
 castrorum morē requiesco; Atque hoc ipsum
 vnū peto, non ad tempus, sed omnibus die-
 bus vitæ meæ, quamdiu stabit Deus ipse,
 quamdiu se cælitibus fruendum dabit; id
 est in omne æuum, neque enim alia est ani-
 mæ immortalis mensura, quæ cum Deo
 æquans sese, æternū durabit.

En tibi sanctū Prophetam, en virum secun-^{Act. 13.}
 dū cor Dei, qui in omni vita sua vnū petit, &
 in vnum vota omnia sua colligit. Et quidē si

H s vnum

Luc. 10. 42. vnum est necessarium (vt ipsa affirmat veritas) non est magnoperè curandum mentem in diuersas partes multitudine ac varietate petitionum distrahi ac dissipari. Quemadmodum enim, cui propositum est artis aut scientiæ qualiscumque ea sit perfectionem consequi, non aggreditur modò ad hanc, modò ad illam, sed in vnâ pedem figit, eique totum se addicit: donec vel in ea excellat, vel eam notitiam sit adeptus, quam sibi initio proposuerat: ita cui animus est aspirando, cælestia à Deo auferendi dona, non ei per varias postulationes vagandum, nec aliàs hæc, aliàs ista vsurpanda: verùm vna aut altera de omnibus seligenda cui inhæreat, quã prosequatur, quam intermittat numquam: cui indormiat, quæ in ipsa etiam quiete recurat, cum qua euigilet, quamque Deo omni tempore, omni loco, omni occasione repræsentet.

Neque verò cuiquam insolens videatur idem toties ingerere, cum eius rei sanctum Dauidem habeat auctorem, qui diuinis illis & numquam satis laudatis poëmatibus eadem iterum atque iterum inculcat. Argumento sit psalmus quintus decimus supracentesimum quo septies & vicies hæc iterat verba. (*Quoniam in æternum misericordia eius,*) ad eò vehementi diuinæ bonitatis prædicandæ atque illustrandæ tenebatur desiderio.

derio. Psalmo verò centesimo quinquage-
simo, vndecies nos intra pauculos versus ad
Dei laudes inuitat. Quid? quod Christus ip-
se prodendi exempli causa idem factitauit?
numquid in horto Gethsemani appetente
morte terriò orauit in hæc eadem verba, Matth.
Pater si possibile est transeat à me calix iste, 26.44.
verumtamen non mea sed tua voluntas fiat?

Sed & Sanctissimi quique viri eius imita-
tione idem vsurparunt: è quorum numero
vt reliquos sileam, Beatum Franciscum ac-
cepimus noctes ipsas quatuor verbulorum
horum commentatione (*Deus meus & omnia*)
& creberrima repetitione non semel summa
cum animi sui voluptate transegisse. Lau-
danda itaque, crebroque tenenda vsu exer-
citatio hæc, easdem mentis aspirationes re-
petendi identidem: cum tantos tamq; præ-
stantes viros auctores habeat. Imò verò v-
nius omnino de omnibus in omni vita repe-
titio, satis superque fuerit illi, qui ab ea se
adiutum, & virtutum perfectionisq; studio
prouectum senserit. Vt quid enim varietas
& multitudo medicaminum adhibeatur ei,
cui vel vnicum salutem præstet. Itaque si vel
te cum Paulo delectat iugiter exclamare.
Domine quid me vis facere? Aut cum regio Pro- Act. 9.6.
pheta. *Quid mihi est in calo, & à te quid volui su-*
per terram? aut cum Christo Domino: *Pater* psal. 72.
non mea sed tua voluntas fiat. Aut cum sponsa. 25.
Dilectus

Cant. 4. *Dilectus meus mihi & ego illi, donec aspirer dies &*
 6. *inclinentur vmbra. Ego dilecto meo, & ad me cōuer-*
 Cant. 7. *sio eius.* Si de his, inquam, aut eiusdem generis
 10. aspirationibus, vel vnica solùm cælesti replet
 adipe & pinguedine animam tuã, optatum-
 que tibi præbet fructum tum deuotionis,
 tum cæterarum virtutum; nihil est quod de
 alia cogites. Illi immorare, in ea totus esto
 eam iterum atque iterum animo versa, si
 constat quidem operæ pretium, & si modò
 fructus adest, abestque fastidium.

Sed quæ tandem de tot aspirationibus, tã-
 que disparibus vsurpanda crebrius? Arbitror
 eam quæ postulationem continet, eiúsque rei
 maximè cuius sumus egentissimi: verbi causa
 humilitatis, patientiæ, cōtemptionis sui, hu-
 manarumque rerum despicientiæ, charitatis,
 aut alicuius cæterarum virtutum, cuius quidem
 absentia sit tanquam radix, vnde plurimi vi-
 tiorum perturbationumque; infructuosi surcu-
 li pullulent, quã excisã oppositæ virtutes
 germinent, atque efflorescant. Itaque ea vir-
 tute quã maximè destituimur partã, princeps
 quod nobis dominatur vitium cum comita-
 tu satellitioque suo vniuerso, variisque ani-
 mi perturbationibus principatu suo cædet,
 locumque concedet fortiori.

7.2. qu. Atque si vera est (vt est quidem verissima)
 65. ar. 1. quæ traditur à S. Thoma doctrina, virtutes
 nempe omnes, quæ quidem ad mores perti-
 nent

nent, sibi inuicem cōnexas, & necessitudinis quodā vinculo inter se aptas colligatasque, vt qui vnā perfectè consequatur, vniuersas sit consecuturus: nemo non videt quanto v- tatur compendio, qui virtuti illi à qua maxi- mè inops est, petendæ insistit; quandoqui- dem illā habitā cæteras consequi necesse est. Ex quo fit vt qui frequenti aspiratione hu- militatem à Deo exorabit, non à superbix modo tumore, & tyrannide sit futurus im- munis, verum ea ipsa humilitas reliquorum quoque vitiorum profligatis tenebris, co- gnatarum etiam sibi virtutum splendore, or- natu, atque lumine animum mirificè deco- rabit.

Fac itaque te esse humilem (quod idem de cæteris virtutibus dictum accipe) eris item obsequens superiorum iussis, eris eximia charitatis in Deum & proximum, iniuria- rum, dolorum, ærumnarum, variarumq; ca- lamitatum, quibus diuina prouidentia va- riè hominum vitam exercet, patientissimus. Si humilitatem tenes, in vtraque fortuna tum prospera tum aduersa moderatè te ha- bebis, neque illā effereris aut insolesces, ne- que hac animo cades, aut despondebis; re- merè iudicabis neminem propriæ conscius infirmitatis & miserix: potiores omnibus de- feres partes, tanquā is, qui se omnium morta- lium deterrimum existimabit. Quid plura?
nulla

nulla exister virtus, cuius officiis actionibus
 que non incumbes, vitium nullum, à cuius
 turpitudine non eris alienus, quodque non
 oderis cane peius & angue. Quæcumq; igitur
 te deficit virtus, eam ipsam continenti-
 bus orationibus iaculatoriis à Deo enixè au-
 ferre contende, neque prius à iaculando de-
 sistas, quàm præfixum tibi scopum attingas.

lib. 1. de
 orando
 Deo.

Præclarè sanè Chrysoſtomus confert ora-
 tionem aquæ illi, quæ hortus aliquis varijs
 plantis arboribusque consitus irrigatur: hac
 inquit aqua (orationis nimirum) nos mētem
 oportet rigare assiduè. Siquidem hac omnes
 homines nō minus opus habemus quàm ar-
 bores aquarum humore: neque enim valent
 illæ fructus producere nisi bibant humorem
 radicibus, neque nos pretiosis pietatis fru-
 ctibus poterimus esse grauidi nisi precibus
 irrigemur.

Iam verò quemadmodum in hortis non
 sunt arbores, flores, plantæ omnes, æqualis
 existimationis, nec æquè omnes caræ Domi-
 nis suis, aliæ alias superant & pretio & curâ &
 operâ, aliæ alijs operosiùs & frequentius irri-
 gantur; & licet his desit aqua, aut temporis
 oportunitas, illis deest numquam: ita in co-
 lendo quasi mentis horto, licet orationis a-
 quam ad eum vniuersum, eiusque plantas sin-
 gulas dimanare necesse sit, ad virtutes omnes
 in suo decore & venustate tuendas; singulari
 tamen

tamen curâ est prouidendum ne orationis præsidium ei subtrahatur virtuti, quâ maximè destituimur: ceteris quidem vt desit tempus, huic numquam: aliarum cultura intermittatur aliquando, huius numquam: eius cogitatio totos nos abripiat & distineat, alijs ad tempus valere iussis.

Claudat hoc caput S. Ephrem qui tum auctoritatis suæ pondere (quæ quidem grauissima est) superiùs à nobis disputata confirmabit, præclaroquæ exemplo, eorum omnium vsu praximquæ declarabit. Postquam enim multis cõmendauit attentionem inter orandum, peregrinarumquæ fugam cogitationũ, hanc subdit cohortationem. Quapropter, mi frater, quod vrget magis, quæquæ in omni tempore tibi magis necessaria sunt, ea à Deo postula. Considera enim duos illos cæcos ad eũ accedentes atque clamantes. Miserere nostri fili Dauid. Et quid ad illos Dominus? Quid vultis (inquit) vt vobis faciam? At illi secundum dolorem & affectũ cordis sui petierunt vt sibi aperirentur oculi. Numquid petierũt sibi donari aliquid, etiam earum rerum, quibus reuera indigebant? Numquid dixerunt: da nobis vestimentum quoniam pauperes sumus? Minimè verò, sed illud postularunt potiùs quod magis vrgebat.]

Idipsum pluribus probat factò Chananeæ & hemorroissæ, cæterorumquæ, qui sanitatis

cau-

De pa-
nopia
spiri-
tuali
tom. 2.

Matth. 9

Matth.
15.

128 DE ORATIONE AGYLATOR.
Matth. 9 causâ ad Christum adierūt. Ex quo satis constat, quòd quæ de eius rei supra cæteras assidua postulatione, cuius inopia premimur maximè, dicta sunt hactenus, non ea ex sensu nostro, verùm ex Sanctorum Patrum scriptis hausta depromptaque ad communem omnium vtilitatem suggestisse.

C A P V T XVI.

Quibus oporteat concipere verbis hæc aspirationes commendatur, frequens vsus versiculi: Deus in adiutorium meum intende.

MEMINI me multos abhinc annos audire quemdam quærentem ex altero, quo idiomate vteretur inter meditandum, latinone an vernaculo: cui alter huiuscemodi quæstione attonitus, ego verò, inquit, nullum peculiare idioma adhibeo commentationi rerum cælestiū, quæ quidem sola mentis agitatione perficitur, nullaque eget verborum prolatione. Sed longè is fallebatur: neque enim homini licet aliquid mente versare, quin id ipsum illi certa verborum forma coarctatum contentumque obijciatur: nec interior locutio (vt quilibet in se ipse experitur) aliter perficitur, neque verò perfici potest